

אוהבים את יוסף

נמל חיפה הוא מקום נעים מאוד. אוניות מכל הצבעים, סבלים עבריים, תפוזים, עולים, שער המדינה, מפרש בודד מלבין באופק, ובכי לל מקום נעים מאוד. אבל אם אשכול רוצה להרגיש עוד יותר נעים, שיישב בבית.

לא שבנמל זוממים משהו נגדו. מה פתאום? אבל תמיד יכול לקרות שאיזה מנוף יתמוטט עליו במיקרה, או ארגו של אלף טון. או שפתאום יצטופפו סביבו 5000 פועלי הנמל בקריאות הידד ספונטאניות וירמסו אותו עד דוק. או שמרוב דוחק הוא יפול לא ככוונה לים ויטבע. זה טבעי מאוד. קוראים לזה אסון מחריר. ולכן רצוי שראש הממשלה יתרחק קצת מן המקום הזה, כי אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להפסיד אותו. לא היום.

וחוץ מזה בנמל אוהבים יותר את יוסף. והיום שוב היה יוסף בנמל.

יוסף הוא אלמוגי. אבל הסבלים קוראים לו תמיד שלום יוסף, מה נשמע. אהלאן. שלום יוסף, ווס הערצאך? ויוסף נותן לכולם טפיחה על השכם ואומר לכל אחד: שלום אבוטובל, מה שלומך? שלום בזאגלו, איך הרבמאטיוזם? יוסף זוכר על-פה את שמות כולם.

כמעט כל יום הוא יורד לנמל. גם כשהוא היה שר-השיכון, הוא ירד לנמל כל בוקר, לפני שהיה הולך לשיכון. לא מזמן הוא אמר לסבל אחד: "כשיש לי מצב-רוח רע, אני יורד לנמל ומשוחח איתכם, ומרגיש פתאום יותר טוב." גם היום היה לו מצב-רוח רע, והוא ירד לנמל. היום הוא כבר לא היה עוד שר-השיכון.

כשבזאגלו שמע היום שאלמוגי התפטר, הדם עלה לו לראש. בזאגלו הוא סבל מרוקאי, והוא התכוון, כמו כל הסבלים, להזמין את יוסף לבר-מיצווה של הבן שלו. כי יוסף הולך לכל ההזמנות. הוא נורא עממי.

"אבל עכשיו", אמר לי בזאגלו בכעס, "הוא כבר לא שר. אסור היה לו להתפטר. הזמנתי אורחים מכל הארץ כי תיכננתי שבבר-מיצווה שלי יהיה שר."

לא יודעים מי הביא לנמל את הרעיון לערוך הפגנות-אהדה לחביב-הקהל יוסף. אולי שליח סודי של מועצת הפועלים. אולי יוסף עצמו. מה חשוב מי?

פתאום דיברו על זה כולם. 5000 פועלים הריעו. נשבעו שצריך ללכת על באריקאדות בשביל יוסף, ולהשבית את הנמל. והיום בנמל התגודדו קבוצות קבוצות של סבלים שופים ודיברו על העול הנורא שנעשה ליוסף, ולמה אשכול העליב אותו ככה?

דוב גראב, סבל פולני, ניפנף באגרופים: "אני מוכן ללכת בשביל יוסף באש ובמים."

"אני מוכן רק במים", השתלבה מסעוד יפרח, "אני לא יודע לשחות באש."

פתאום זעק מישהו מאיזה מקום: "יו-סף ת-מיד צו-דק! יו-סף ת-מיד צו-דק!" "סיסמה טובה. ניקח אותה להפגנה." אמר מסעוד, ונתן פקודה לאבוטובל: "תרשום."

הוא הסביר לי: "אני לא יודע אם יוסף צודק או אשכול צודק, אבל העיקר שיוסף תמיד צודק."

"אנחנו נגן על יוסף. הכנסנו אותו לכנסת. נחזיר אותו לשליטון", אמר סבל.

"יו-סף ל-שיל-טון! יו-סף ל-שיל-טון!" צווח סוואר.

"סיסמה טובה. תרשום!" פקד מסעוד על אבוטובל.

"באש ובחרב למען יוסף", צווח ג'וזף שלום. "לא טוב. אל תרשום!" אמר מסעוד.

"למה לא? זה לא טוב?" נעלב המחבר. "לא טוב", ענה מסעוד, "איפה נשיג חר-בות?"

"ניקח סכינים." האוניות צפרו בנמל. מלחים חיפשו זונות. סבלים חיפשו תיירים. והסורארים שאלו, מלאי תיקווה, "אז יהיה דם או לא יהיה דם?" מזכיר מועצת פועלי הנמל, נחמיה גרינברג, ענק כסוף-שיער, הזמין אותי למשרד שלו ב-נמל ואמר: "אני כליכך מבין את הפועלים האלה."

על הקיר היו תלוים בן-גוריון וחושי. "יש לך רגע זמן?" שאל מזכיר הפועלים, "אני רוצה להראות לך משהו." אמרתי כן, והוא פתח מגרה ענקית ושלף משם ערמה ענקית של צילומים. ערמה ענקית כזאת שרק סבל יכול היה להרים אותה. אבל נחמיה היה פעם סבל. פעם, לפני עשרים שנה.

הוא ניפנף בתמונה אחת מולי ושאל בהתלהבות של ילד: "נחשי, מה זה?" זה היה אלמוגי.

בשעתיים הבאות עברנו ביחד כמעט על כל התמונות. הוא ביקש בכל אחת היה אלמוגי. אלמוגי מחייך. אלמוגי צוחק. אלמוגי נואם. אלמוגי שותק. אלמוגי מתפלל. אלמוגי נדהם.

אלמוגי

אלמוגי עצוב. אלמוגי מודאג. אלמוגי שמח. אלמוגי עוצם עיניים. אלמוגי מסתכל לשמיים. אלמוגי מסתכל באדמה. אלמוגי מלטף ראש ילד עברי. אלמוגי והפועלים. אלמוגי בנשף פורים של הפועלים. אלמוגי עם הפועל חיפה. אלמוגי מביט על בן-גוריון. אלמוגי מדבר עם פולה. אלמוגי מנפנף בשימחה לעולים חדשים. אל-מוגי. אלמוגי. אלמוגי.

"מה קרה לך, את עייפה?" הוא שאל מיפ-תע, כעבור שעתיים.

"לא בכלל לא. להיפך."

"אז זה הוא אלמוגי", הוא סיכם. "בחור זהב. אנחנו נעשה ממנו ראש ממשלה. אגב, אני אחד החברים הטובים ביותר שלו. אנחנו מתראים כאן כל יום. יש לי גם יחסים טובים עם אשתו שיפרה."

המזכירה, שהקשיבה כל הזמן בחשאי מאחורי הדלת, לא יכלה להתאפק. היא התפרצה נרגשת לחדר. "נחמיה, תתקן מייד את עצמך. אתה אמרת שיש לך יחסים טובים עם שיפרה."

"אבל זה נכון", הוא התפלל. "אתה לא מכיר את העיתונים. הם עוד יכ-תבו שיש לך יחסים טובים עם שיפרה."

"אבל זה נכון."

"נחמיה, אתה לא מבין?"

"אני מבין, אני מבין. אז מה יש? אלמוגי יודע מזה."

אחר כך הוא הראה לי מה שהוא כתב ב-עיתון הנמל בחודש האחרון:

"יוסף ואבא היקרים! אתם עומדים מאחו-רינו, הפועלים. ואנחנו עומדים מאחוריכם. אנו דבוקים באחוריהם. ללא גבול וללא סייג."

אמרתי יפה מאוד, ונחמיה סיפר לי בגאווה כי לבנו קוראים יוסף. גם לחבר-מועצה אחר, ליעקוב וידואסר, יש בן. קוראים לו יוסף.

ולכן, אם יום אחד יצעדו ברחובות חיפה גדודי סבלים, עם דגלים אדומים שיקראו "אלמוגי לשליטון, אשכול לאבדון!" דעו, כי הזהרתיכם.

את מי לחלוק?

בסאן דומינגו נמשכים החיים כרגיל — מתים ברחובות. אך אל יאוש, אחים. בקרוב תזרח השמש, ולא ימותו שם יותר. כי כולם כבר יהיו מתים. ולא רק זה. גם המצב הפוליטי שם השתפר בצורה יוצאת מן הכלל.

רק לפני שבועיים עוד שלטו ברפובליקה הדומיניקאנית שלוש ממשלות דומיניקאניות בבת-אחת. עננים קודרים כיסו את שמי סאן דומינגו הכחולים. אבל עכשיו, עכשיו הכל התבהר. ברגע זה קובעות את מהלך החיים ב-מדינה לא יותר משתי ממשלות. והאמריקאים, שלוש זה היה הרבה מאוד. אבל שתיים זה כמעט כמו אחת. זו נורמאליזציה.

לכבוד התבהרות המצב, התקשרתי עם הקוני-סול הכללי של הרפובליקה הדומיניקאית ב-ישראל, אלברט מטלון. גבר מקסים, הענוד תמיד עניבות-פרפר מקסימות, והעורך מסיבות-קוקטייל מקסימות. באיטליה הוא פגש פעם את אסתר ויליאמס המקסימה, אבל אווה גארדנר עוד יותר מקסימה.

הוא היה במצב-רוח קודר. "איזה ממשלה אתה מייצג, אדוני הקונסול, של הגנרל אימברט באררה או של הגנרל קאמאניו?"

"אוה, לא!" הוא הזדעזע, "רק אל תשאלו אותי שאלה קשה כזאת. תשאלו אותי מה שאת רוצה. רק אל תשאלו אותי את מי אני מייצג כאן. תשאלו אותי על בני, שנסע לפרס. את יודעת שיש לי בן. תשאלו, תשאלו, אני אענה לך הכל. את יודעת, הוא מנהל סרטי קולומביה בטהראן. הוא רק בן 20. תשאלו אותי על סרטי קולומביה, שאני מייצג כאן בארץ. את יודעת שהברת קולומביה מפיצה סרטים בישראל?"

"לא! ברצינות?" אמרתי, וביקשתי ממנו ש-ינסה לחשוב את מי הוא מייצג.

"זה לא יעזור", הוא נשמע מיואש. "אני לא יודע. אני פשוט לא יודע את מי אני מייצג."

"אבל ממישהו אתה חייב לקבל הוראות."

"הוראות?" הוא חזר על המילה בקול חלוש. "הוראות!"

"אני לא מקבל הוראות מאף אחד. פשוט אין יותר הוראות. מאז ההפיכה, שובתת האדמיניס-טראציה. ואני אומר לך שמצבי נורא."

עכשיו קיץ, ושמש, והים רטוב, וכל הקוני-סולים בארץ כבר הספיקו להשתזף, להתקלף ושוב פעם להשתזף. רק הקונסול של הרפוב-ליקה הדומיניקאית חיזור כמו דגל כניעה. נודדי שינה, וכו'. כל הקונסולים מקבלים הוראות מממשלה אחת, והוא, אלברט מטלון, לא מקבל אפילו משתי ממשלות.

כל היום הוא יושב בקונסוליה השקטה וה-שוממת שלו, בפינסקר 2, וחושב. כבר כמה שבועות שהוא חושב ככה. יש לו המון צרות. הוא לא יודע, למשל, מי הוא צריך להיות עכשיו. ימני קיצוני, או שמאלני מתון. אימ-פריאליסט או סוציאליסט. ריאקציונר או קומו-ניסט. אין לו מושג כיצד עליו לנהוג בין אנשים. האם עליו לצחוק רק מבידיחות על דיקטטורים, או רק לצחוק מבידיחות על קאסטרו. האם הוא בעד היאנקים, או בעד רוסיה, או חצי-חצי.

האם ללכת למסיבות-קוקטייל של השגריר האמריקאי, ולהחרים את הקובאי, או להחרים את האמריקאי ולרוץ לקובאי? לחייך בידידות לציר הצרפתי, או להעניק לו חיוך צונן? לקבל את ההזמנה של הרוסים? ומה בנוגע לאנגלים? הצרה שהוא באמת לא יודע מי הוא כרגע.

חוץ מזה קיימת גם בעיית התמונות. את מי לתלות בפינסקר 2? את אימברט באררה, או את קאמאניו? את חואן בוש, או את שלושתם ביחד?

כל זה כלום. כי הסיוט הגדול ביותר שרודף כל קונסול דומיניקאי הוא שביום אחד בהיר יצלצלו בבת אחת שני טלפונים בקונסוליה. באחד תתקבל הוראה מאת נציג הגנרל קאמא-ניו, ובאחד מנציגו של אימברט באררה.

זה לא יכול לקרות. תודה לאל, לקונסול מטלון. יש לו רק טלפון אחד.

גם הוא לא תמיד פועל.